

I MIĘDZYNARODOWY
KONKURS SKRZYPCOWY
im. HENRYKA WIENIAWSKIEGO

Warszawa
3-16 marca 1935

PÓLTORA ROKU PRACOWALI — skupieni głównie w Warszawskim Towarzystwie Muzycznym — organizatorzy I Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego im. Henryka Wieniawskiego, nad urzeczywistnieniem pomysłu swego prezesa Adama Wieniawskiego. Bratanek kompozytora i wirtuoza, jednej z największych indywidualności artystycznych swej epoki, miał już za sobą doświadczenia w organizacji tego typu przedsięwzięć. Jego zasługą była druga, bardzo udana, edycja Konkursu Chopinowskiego w 1932 r. (pierwszy odbył się w 1927 r.). Zapewne tuż po jej zakończeniu, dyrektor stołecznej Wyższej Szkoły Muzycznej powziął myśl stworzenia w Polsce kolejnej platformy konfrontacji ze światem, tym razem dla skrzypków. Rok 1935 — setna rocznica urodzin słynnego stryja — był ku temu wprost idealną okazją. Wieść o nowej inicjatywie rozeszła się — jak na owe czasy — błyskawicznie. Zarazem wsparli ją — swymi autorytetami i państwową kasą — najwyżsi dostojnicy w kraju z prezydentem RP na czele. Zapowiedź ufundowania przez nich wysokich nagród pieniężnych, na pewno powiększyła lawinę zgłoszeń na Konkurs. Nawet rząd francuski, jakby przeczuwając rezultaty rywalizacji (!), wyznaczył sporą premię w narodowej walucie, jeśli zdobywcami czołowych miejsc okazaliby się jego rodacy.

Co wszakże ważniejsze, Konkurs Wieniawskiego od pierwszej chwili „ustalił niezłomność pewnej prawdy — jak pisał sprawozdawca „Kurjera Warszawskiego”. — Niezależnie od tak rozpowszechnionego obecnie dążenia do wszelkiej «standaryzacji», nawet przejawów ducha ludzkiego, można było stwierdzić, ku wielkiej radości, że jednak za najpierwszą rację bytowania artystycznego uważa się to, co jest owocem oryginalności, co idzie ze świata jednostki silnej, świadomej swego czynu, potężnej mocą swego serca. Właśnie dlatego palma pierwszeństwa na konkursie przypadła skrzypaczce francuskiej, Ginette Neveu. Chociaż ma ona lat 15, sztuka jej — w swej treści i formie — sięga poziomu doskonałości”. A w innym miejscu, ten sam autor zauważył: „Konkurs Wieniawskiego nie tylko wyostrzył wzrok niejednemu z uczestników i skrzydeł mu dodał do dalszych lotów artystycznych, ale pobudził jednocześnie wielu naszych spe-

ORGANIZERS OF THE FIRST EDITION of International Henryk Wieniawski Violin Competition, most of whom were members of the Music Society of Warsaw, worked for one and a half years to make the idea of its Chairman, Adam Wieniawski, come true. Adam Wieniawski — nephew to the famous composer, virtuoso, and one of the greatest artistic personalities of his time — had already had experience in organisation of similar events, as it was on his shoulders that preparation of the very successful, second (1932) edition of the Chopin Competition rested (the first event was held in 1927). It was perhaps soon after its completion that the Director of Warsaw's Higher School of Music conceived of the idea to establish in Poland yet another platform for encounter with the world, this time for the violin players. 1935, the year of his famous uncle's 100th birthday, was an ideal opportunity. The news of the planned undertaking spread — for the times — incredibly fast. The country's highest dignitaries, incl. the President of the Polish Republic, declared their support and lent the cause their authority and public resources. The announcement of high financial prizes, which they endowed, unquestionably contributed to the already high number of applications for the competition. Even the French government, as if in anticipation of the results of the rivalry (!), awarded a handsome bonus in the national currency for their citizens, should they win any of the top places.

What is more important, though, from the very first moment, the Wieniawski Competition “validated the steadfastness of a certain truth. Irrespective of the presently widespread trend towards ‘standardization’ in everything, even in the manifestations of the human spirit, one could, to great joy, ascertain that what is considered the paramount reason behind artistic existence, is, after all, what is the fruit of originality, what comes from the world of a strong individual, aware of his act, and powerful with the might of his heart. This is why the palm at the competition fell into the hands of the French violinist Ginette Neveu. Although she is 15 years of age, her art — both in its form and substance — touches upon perfection”, said a “Kurjer Warszawski” reporter. Elsewhere, the same author observed: “The Wieniawski Competition has not only sharpened the eyesight

cialistów — nauczycieli do rozmyślań nad dalszym formowaniem sztuki skrzypcowej młodzieży, do rozważań na temat obecnie panujących na szerokim świecie kierunków pedagogiki wiolinistycznej, do ustalenia w sobie opinii dokąd, jeżeli okazja się nadarzy, kierować swych wychowanków, po ukończeniu przez nich studiów w kraju...”

Historia — swoimi okrutnymi wyrokami — wkrótce uniemożliwiła sprawdzenie skuteczności tych pięknych przesłań. Bohaterka premierowego turnieju, też niestety nie zdążyła obdarzyć świata genialnością swego talentu. Gdy parę dni po warszawskim triumfie, 27 marca 1935 r. w auli Uniwersytetu Poznańskiego, Ginette Neveu znów wzbudziła zachwyt melomanów, nikomu w głowie nie mieściło się, że na ciąg dalszy emocjonującej przygody z muzyką Wieniawskiego, przyjdzie nam długo czekać i że potoczy się ona kiedyś właśnie na tej estradzie!

of many a participant and lent him wings to further artistic exploits, but has, at the same time, prompted our specialist-educators to meditate over further shaping the violin art of the young, to deliberate over the directions of violin education currently prevailing in the wide world, to develop in oneself an opinion where — should an opportunity arise — to direct one's pupils when they complete their education in the country..."

With its cruel verdicts, history soon made it impossible to verify effectiveness of this beautiful message. The heroine of the premiere competition did not, unfortunately, have the time to grace the world with the genius of her talent. On 27 March 1935, a few days after her Warsaw triumph, when Ginette Neveu again delighted music-lovers at Poznań University Auditorium, nobody even sensed that it would take a very long wait for the follow-up to the exciting adventure with Wieniawski's music, and that the follow-up would take place on that very stage!

Gmach Filharmonii Warszawskiej,
w której odbył się I Międzynarodowy
Konkurs Skrzypcowy
im. Henryka Wieniawskiego

MIĘDZYNARODOWY KONKURS IM. HENRYKA WIENIAWSKIEGO

ZORGANIZOWANY
W WARSZAWIE, OD 3-go DO 16-go MARCA 1935 R.

POD WYSOKIM PROTEKTORATEM
PANA PREZYDENTA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PRZEZ
WYŻSZĄ SZKOŁĘ MUZYCZNĄ IM. FR. CHOPINA
WARSZAWSKIEGO TOWARZYSTWA MUZYCZNEGO

CONCOURS INTERNATIONAL HENRI WIENIAWSKI

ORGANISE
A VARSOVIE, DU 3 AU 16 MARS 1935

SOUS LE HAUT PATRONAGE DE
MONSIEUR LE PRÉSIDENT
DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE

PAR
L'ÉCOLE SUPERIEURE DE MUSIQUE FR. CHOPIN
DE LA SOCIÉTÉ DE MUSIQUE DE VARSOVIE

18

PROGRAM KONKURSU:

KONKURS ODBĘDZIE SIĘ W 2-CH ETAPACH PUBLICZNYCH.

I. PIERWSZYM JEGO ETAPEM jest krótki recital skrzypcowy z następującym programem:

1) **J. S. BACH**

Do wyboru utwór solowy lub z towarzyszeniem fortepianu (prelud i fuga; adagio i fuga i t. p.);
trwanie którego nie przekroczy 12 minut;

2) **H. WIENIAWSKI**

- a) Jedna z Etiud (bez akompanjamentu) z „Ecole Moderne”;
b) jeden z Polonezów;
c) do wyboru: „Tarantella”, „Valse-Caprice”
lub jeden z Mazurków (Obertas, Kujawiak,
Dudziarz i t. d.).

3) Do wyboru: utwór nowoczesny znanego autora
lub z epoki romantyzmu, trwanie którego nie
przekroczy 10 minut.

II. DO DRUGIEGO, DECYDUJĄCEGO ETAPU KONKURSU,

dopuszczonych będzie najwyżej 20 najlepszych skrzypków z pierwszego etapu, którzy wykonają z towarzyszeniem orkiestry z jednego z 2-ch Koncertów H. Wieniawskiego (fis-moll lub d-moll), część I-szą i II-gą lub część II-gą i III-cią.

Karta tytułowa
i program Konkursu
(reprodukcja
z wydawnictwa
konkursowego)

Adam Wieniawski (1879-1950),
bratanek Henryka Wieniawskiego,
wiceprezes i dyrektor Warszawskiego
Towarzystwa Muzycznego, dyrektor —
istniejącej przy Towarzystwie — Wyższej Szkoły
Muzycznej im. Fryderyka Chopina,
wiceprezes Stowarzyszenia Kompozytorów
Polskich, główny inicjator i organizator
I Konkursu oraz przewodniczący jury

Pierwsze plenarne posiedzenie
jury w przeddzień otwarcia
Konkursu (2 marca 1935 r.)

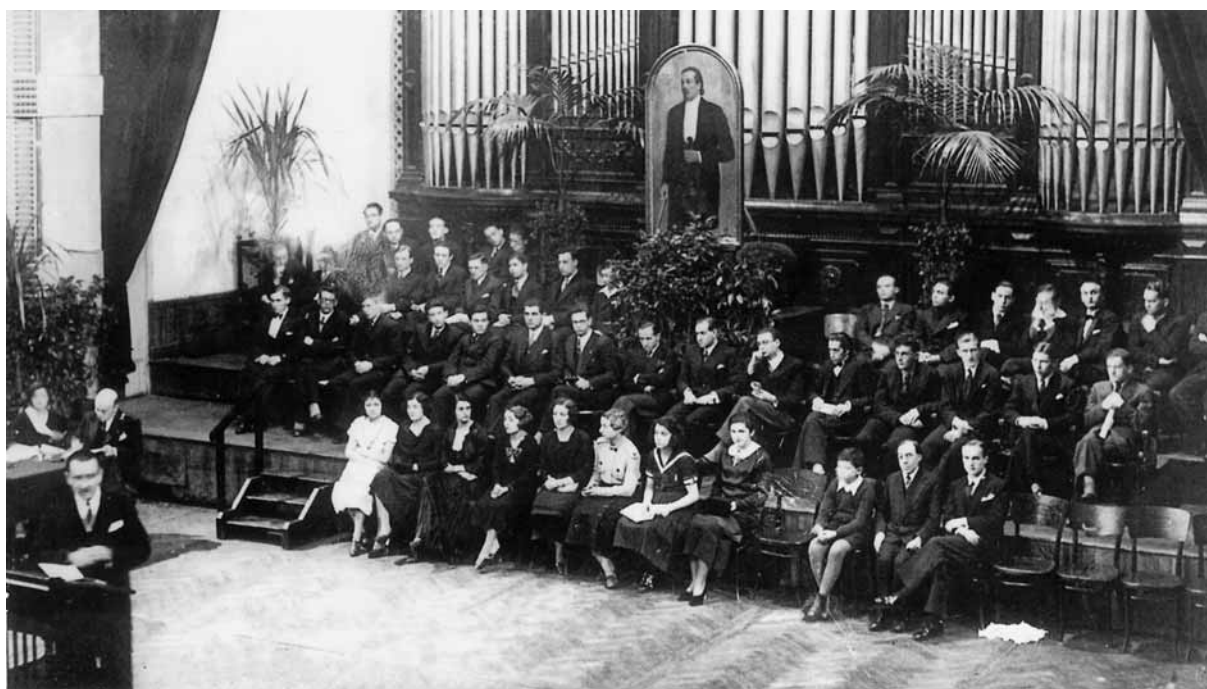

JURY:

ADAM WIENIAWSKI — Polska (przewodniczący)	GEORG KULENKAMPFF — Niemcy
LEOPOLD BINENTAL — Polska	BRONISŁAW LEWENSTEIN — Polska
GABRIEL BOUILLON — Francja	MIECZYŚLAW MICHAŁOWICZ — Polska
IRENA DUBISKA — Polska (sekretarz)	EUGENIUSZ MORAWSKI — Polska
JAN DWORAKOWSKI — Polska	PEDER MOLLER — Dania
GRZEGORZ FITELBERG — Polska	GIENRICH NEUHAUS — ZSRR
ALICJA HAKOWSKA — Polska	ARVEDS NORITIS — Łotwa
VACLAV HUMEL — Jugosławia	JÓZEF OZIMIŃSKI — Polska
SVEN KJELLSTROM — Szwecja	JAN PAULSEN — Estonia
WACŁAW KOCHAŃSKI — Polska (wiceprzewodniczący)	OSCAR STUDER — Szwajcaria
	MIECZYŚLAW SZALESKI — Polska

Losowanie kolejności występów w Konkursie odbyło się w foyer Filharmonii Warszawskiej z udziałem członków jury (również 2 marca 1935 r.)

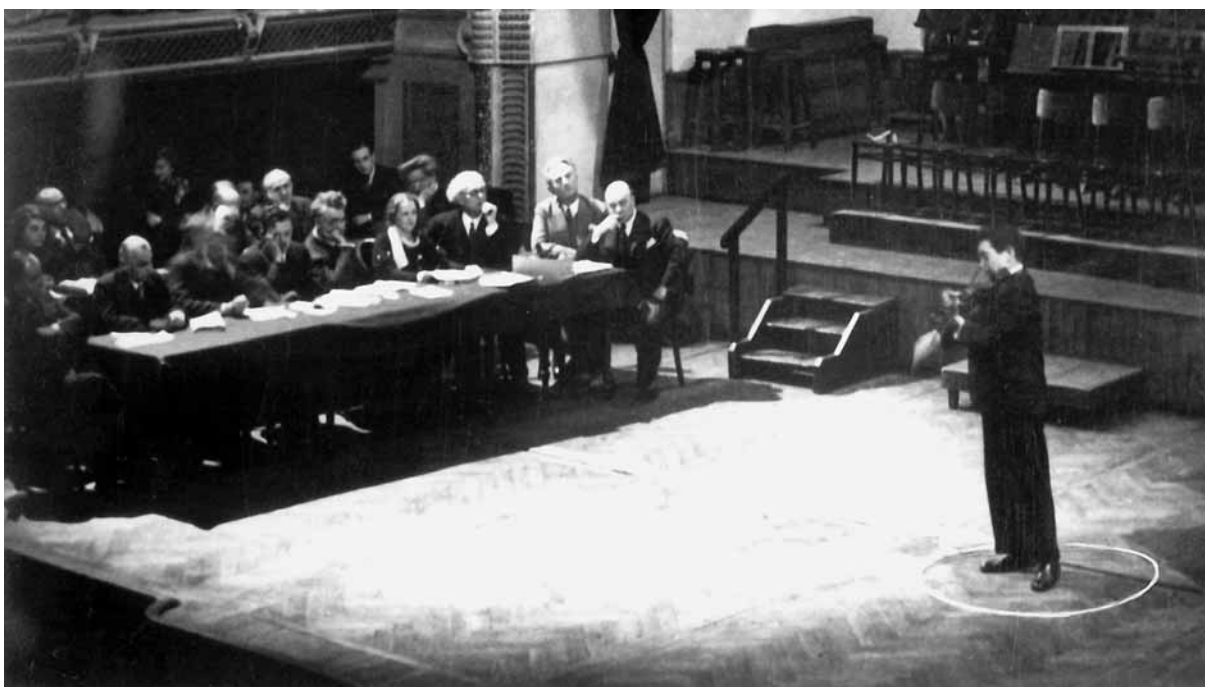

Uroczystość otwarcia Konkursu w południe 3 marca 1935 r. Na estradzie wielkiej sali Filharmonii Warszawskiej uczestnicy Konkursu; przemawia Władysław Korsak wiceminister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz prezes Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego

160 zgłoszeń z 23 państw otrzymali organizatorzy Konkursu. Do rywalizacji zakwalifikowano 82 osoby; ostatecznie na estradzie I etapu stanęło 55 kandydatów z 16 krajów:

z Austrii — Josef Drevo, z Czechosłowacji — Jaroslav Stepanek, z Danii — Arvid Andersen, Niels Simon Christiansen, Charles Senderovitz, z Estonii — Hubert Anton, Villem Ounapuu, z Francji — Maurice Elkan, Ginette Neveu, Tamara Palei Mrozowicz, z Hiszpanii — Rosa Mas, Juan Alós Tormo, z Jugosławii — Ljerko Spiller, z Łotwy — Valdemars Sturesteps, z Niemiec — Jolanthe Waghalter, z Polski — Grażyna Bacewicz, Józef Chasyd, Henryk Chumek, Jadwiga Draże, Bronisław Gimpel, Dawid Gruenschlag, Natan Gutman, Ida Haendel, Fryderyk Herman, Franciszek Jamry, Teodor Klajnman, Kazimierz Koszeliński, Stefan Krajkeman, Abraham Riegel, Ruta Krongold, Klara Mendelssohn, Judif Nejman, Marcell Neumiller, Waclaw Niemczyk, Bronisława Rothstandt, Adolf Schenker, Nina Stokowska, Mieczysław Szttyglic, Mieczysław Szwalbe, Stanisław Tawroszewicz, Władysław Wochniak, z Rumunii — Ernest Berger, Virgil Pop, z USA — Jose Figueroa, Jaime Kachiro, z Węgier — Joseph Biro, Lorand Fenyves, Zsigmond Gaspar, Tamas Magyar, z Wielkiej Brytanii — Henry Temianka, z Włoch — Antonio Abussi, Alessandro Bottero, Mary Luisa Sardo, z ZSRR — Boris Goldsztejn i Dawid Ojstrach.

Podczas I etapu Konkursu kandydaci występowali w kole o średnicy jednego metra, zakreślonym kredą

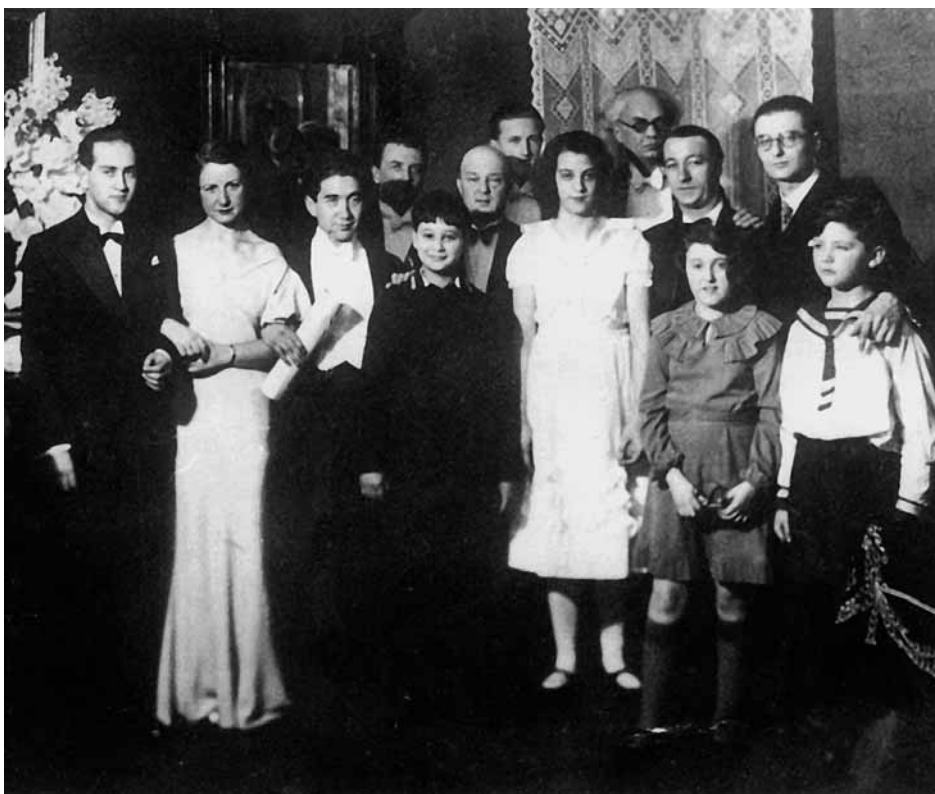
Wypełniona publicznością sala Filharmonii — w trakcie II etapu Konkursu; na pierwszym planie — jurorzy

Józef Ozimiński, Bronisław Wolfstahl i Kazimierz Wilkomirski —
trzej dyrygenci orkiestry Filharmonii Warszawskiej, towarzyszącej skrzypkom
w II etapie Konkursu

Grupa laureatów i jurorów. W pierwszym rzędzie (od lewej): Dawid Ojstrach, Mary Luisa Sardo, Henry Temianka, Boris Goldsztejn, Ginette Neveu, Ida Haendel, Józef Chasyd. W drugim rzędzie (od lewej): Gienrich Neuhaus, Adam Wieniawski, Hubert Anton, Eugeniusz Morawski, Bronisław Gimpel i Ljerko Spiller

LAUREACI: Ginette Neveu (Francja) — I nagroda, Dawid Ojstrach (ZSRR) — II nagroda, Henry Temianka (Wielka Brytania) — III nagroda, Boris Goldsztejn (ZSRR) — IV nagroda, Ljerko Spiller (Jugosławia) — V nagroda, Mary Sardo (Włochy) — VI nagroda, Ida Haendel (Polska) — VII nagroda, Hubert Anton (Estonia) — VIII nagroda, Bronisław Gimpel (Polska) — IX nagroda (fotografie po części z późniejszego okresu)

DYPLOMY HONOROWE OTRZYMALI:

Tamas Magyar (Węgry), Józef Chasyd (Polska), Grażyna Bacewicz (Polska), Jose Figueroa (USA), Antonio Abussi (Włochy), Waclaw Niemczyk (Polska), Jaime Kachiro (USA), Lorand Fenyves (Węgry), Mieczysław Szwalbe (Polska), Fryderyk Herman (Polska), Aleksandro Bottero (Włochy), Stanisław Tawroszewicz (Polska), Maurice Elkan (Francja), Tamara Palei Mrozowicz (Francja) i Zsigmond Gaspar (Węgry)

Henryk Temianka odbiera nagrodę z rąk Adama Wieniawskiego — przewodniczącego jury

13 marca 1935 r., na Zamku Królewskim w Warszawie, jurorów i uczestników Konkursu przyjął prezydent Rzeczypospolitej Polski, Ignacy Mościcki. Z krótkim recitalemy wystąpiła Ginette Neveu

Spotkanie zakończono zbiorową fotografią